

Arrest

nr. 240 706 van 10 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. VAN DE VELDE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 juli 2018, verklaart er zich op 7 augustus 2018 vluchteling.

1.2. Op 12 februari 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 februari 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn en van etnische afkomst Pashtoun te zijn. U bent geboren op 2 maart 1989 in de stad Kandahar in de gelijknamige provincie. U woonde in Kandahar tot 2010. U ging er naar school, later kreeg u privé-les en volgde u verschillende cursussen. U deed samen met uw vader zaken. Jullie importeerden en verkochten producten zoals polyester, lijm, kledij en melkproducten. In 2006 of 2007 kreeg u problemen met de taliban omdat u room verkocht aan het Afghaanse leger. U werd telefonisch en per brief bedreigd. U diende klacht in bij de politie maar ze zeiden dat ze u niet konden beschermen. U besloot Kandahar te verlaten en verhuisde in 2010 naar Kabul, waarna de problemen stopten en u een heel goed leven leidde. U studeerde business administration en deed verder zaken. U reisde herhaaldelijk naar het buitenland voor studies en werk, o.a. naar de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Duitsland en Nederland. In 2013 kocht u als investering een woning in Kabul die u verhuurde aan de Canadese ambassade als opslagplaats. Een vijftal jaar geleden huwde u met B.A.D. (CGVS 1817052B, O.V. 8.676.301). In 2017 kregen jullie een dochter genaamd Y. (O.V. 8.676.301).

Een tot anderhalf jaar voor uw vertrek kreeg u problemen in Kabul. De taliban kwamen te weten dat u een woning verhuurde aan de Canadese ambassade en dat u nog steeds room verkocht aan het leger. U werd achtervolgd en bedreigd per telefoon en per brief. U contacteerde een parlamentslid in de hoop dat hij u zou helpen maar hij deed niets. Op een dag werd u onderweg naar huis achtervolgd door gewapende personen die de intentie hadden om u te doden.

U besloot Afghanistan te verlaten omdat uw leven in gevaar was. Eind juni 2018 reisde u met een vervalst paspoort naar Dubai, samen met uw vrouw en een smokkelaar. U en uw vrouw verbleven er één nacht, gingen naar een visumkantoor en keerden dan terug naar Kandahar, waar jullie onderdoken in het huis van uw schoonvader. U verliet samen met uw vrouw en kind Afghanistan op 14 of 15 juli 2018. Jullie reisden per vliegtuig van Kabul naar Turkije en vervolgens naar België. Een of twee dagen na jullie vertrek kwamen jullie aan in België. Op 18 juli 2018 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken met de wens een verzoek om internationale bescherming te dienen. Op 7 augustus 2018 dienden u en uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 februari 2019 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van het feit dat de Zwitserse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming gezien uit onderzoek bleek dat de Zwitserse consulaire diensten in Abu Dhabi u een visum verstrekt hadden op 28 mei 2018 geldig in de periode tussen 6 en 13 juli 2018. U en uw gezin doken vervolgens onder in België tot het moment dat België verantwoordelijk werd voor het onderzoek. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de eerste wijziging van het huurcontract, uw huwelijksboekje, uw geboortecertificaat en vertaling, een handelslicentie, een registratiecertificaat van uw zaak, uw taskara, de taskara van uw echtgenote en vertaling, een DHL envelop, een medisch attest en kopieën van een huurcontract, de tweede wijziging en de geheimhoudingsovereenkomst ervan, een bankuittreksel, de verkoopakte van een woning, een e-mail naar en van de Canadese autoriteiten, een e-mail met bijlage van het advocatenkantoor van de Canadese ambassade, uw studentenkaart, een aantal pagina's van uw paspoort, een handelscontract en vijf foto's van uzelf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het medisch attest dat u neerlegt moet er immers op worden gewezen dat dit stuk niet van aard is om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Zo blijkt uit dit stuk slechts dat de dermatoloog een viertal areataplekken (kale plekken) vaststelde en de diagnose alopecia areata (pleksgewijze kaalheid) stelde. Voorts blijkt uit dit attest dat uzelf aan de arts verklaarde stressklachten te hebben, deze stressklachten worden echter niet verder gespecificeerd in het attest en niet bevestigd door de arts. Uw bewering dat u problemen hebt met uw geheugen door stress wordt geenszins gestaafd door middel van dit attest (zie notities CGVS 1817052 d.d. 04/10/2019, hierna CGVS 1 genoemd, p. 2). Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt voorts dat de onderhouds op normale wijze verlopen zijn en dat de kwaliteit van de interactie goed was.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu werd vastgesteld dat er **aanzienlijke tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, de verklaringen van uw vrouw en informatie waarover het CGVS beschikt, met name kopieën van de visumdossiers van u, uw vrouw en dochter** die het CGVS verkreeg van de Zwitserse autoriteiten. Het CGVS verkreeg deze kopieën gezien dactyloscopisch onderzoek een treffer opleverde die aantoonde dat de Zwitserse consulaire diensten te Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) u en uw vrouw visums verstrekt hadden op 28 mei 2018 geldig voor een verblijf van 8 dagen tussen 6 en 13 juli 2018. U verklaarde tijdens uw persoonlijke onderhoud dat u van uw geboorte tot 2010 in Kandahar verbleef en van 2010 tot uw vertrek uit Afghanistan in juli 2018 meestal in Kabul verbleef (CGVS 1, p. 3). Eind juni 2018 zou u samen met uw vrouw en een smokkelaar naar Dubai gereisd zijn en daar zouden jullie naar een visumkantoor geweest zijn. De volgende dag zouden jullie teruggekeerd zijn naar Afghanistan, en van daaruit zouden jullie enkele weken later, op 14 of 15 juli 2018, naar België vertrokken zijn (CGVS 1, p. 1, 4, 5, 10, 11, 18). Zowel bij uw reis naar Dubai als bij uw reis naar België zou u een (ver)vals(t) paspoort gebruikt hebben (CGVS 1, p. 6, 10, 11). Dit is totaal niet in overeenstemming met de gegevens in de visumdossiers. Zo blijkt uit het visumdossier dat de visumaanvraag van u en uw gezin dateert van 28 mei 2018, niet van eind juni. Voorts blijkt dat u en uw gezin in Falcon City of Wonders in Dubai, Verenigde Arabische Emiraten woonden, wat volgens toegevoegde informatie een vastgoedproject is met onder meer luxueuze villa's, appartement en winkelcentra. Bovendien blijkt uit de kopie van uw paspoort in het visumdossier dat u beschikte over een verblijfsvergunning voor de Verenigde Arabische Emiraten geldig van 22 februari 2016 tot 21 februari 2019. Volgens deze verblijfsvergunning bent u partner in het bedrijf Ahmed Ulla Haji Used Cars Tr Co Llc. Dit wordt verder bevestigd in de brief opgesteld door I.S.I.A.M.A., partner van dit bedrijf. Uit deze brief blijkt dat u sinds 2015 partner was van dit bedrijf in de Verenigde Arabische Emiraten, een aandeel van 48 procent hebt in het bedrijf en een maandelijks inkomen van 25.000 AED (ruim 6000 EURO). Uit de kopie van het paspoort van uw vrouw blijkt dat zij beschikte over een verblijfsvergunning voor de Verenigde Arabische Emiraten geldig van 25 februari 2016 tot 24 februari 2019. Uw dochter Y. beschikt volgens de informatie in het visumdossier over een verblijfsvergunning geldig van 25 juli 2017 tot 24 juli 2020. U verklaarde dat uw dochter geboren is in een ziekenhuis in Kandahar, maar volgens het visumdossier is zij geboren in Dubai. Zowel uw paspoort in het visumdossier, afgeleverd op 8 november 2017, als dat van uw vrouw, afgeleverd op 15 april 2015, en dat van uw kind, afgeleverd op 19 juli 2017, zijn afgeleverd door het Consulaat-generaal van Afghanistan in Dubai. Uw paspoort in het visumdossier bevat een Schengenvisum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten in Abu Dhabi in 2016, een visum voor de Verenigde Staten afgeleverd in Dubai in 2015 en een visum voor het Verenigd Koninkrijk afgeleverd in Abu Dhabi in 2014. Het paspoort van uw vrouw bevat eveneens een Schengenvisum afgeleverd in Abu Dhabi in 2016 en een visum voor de Verenigde Staten afgeleverd in Dubai in 2015. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering omtrent uw recente verblijf in Afghanistan totaal en wijzen erop dat u en uw gezin de laatste jaren voor jullie vertrek naar Europa niet in Afghanistan verbleven, maar in de Verenigde Arabische Emiraten. Uw bewering dat de informatie en de documenten in het visumdossier (ver)vals(t) zijn en gemaakt zijn door de smokkelaar kan u niet hardmaken (CGVS 2, p. 10). Zo beweert u dat het paspoort in het visumdossier vervalst is, maar legt u uw "echte" paspoort niet neer. Bovendien is het totaal niet geloofwaardig dat u nauwelijks iets kan vertellen over de visumaanvraag die u deed in Dubai. Zo beweert u zich niet te herinneren welke documenten u tekende (CGVS 2, p. 9). Hoewel u verklaarde dat iedereen in het visumkantoor dossiers had, kon u niets vertellen over de dossiers van uzelf en uw gezin (CGVS 1, p. 11, CGVS 2, p. 9).

Uw verklaringen met betrekking tot uw **reisweg** overtuigen geenszins en wijzen erop dat u niet de waarheid verteld over uw reis naar Europa. Alle informatie in het administratief dossier en in de visumdossiers van u, uw vrouw en kind wijst erop dat jullie op reguliere wijze een visum bekwamen in de Verenigde Arabische Emiraten en op legale wijze naar Europa reisden. Hoewel u er expliciet op gewezen werd dat personen die op legale wijze met hun eigen paspoort naar België reisden ook kans maken op bescherming op voorwaarde dat ze de waarheid vertellen, bleef u volhouden dat jullie reis geregeld was door een smokkelaar en dat u de waarheid verteld had (CGVS 1, p. 12). U beweerde dat de reis 65.000 dollar kostte voor uw hele gezin (CGVS 1, p. 11, en verklaring DVZ, vraag 36). Dat u tegen deze aanzienlijke kost uw reis op illegale wijze zou regelen terwijl u in het bezit was van een paspoort en eerder op legale wijze naar onder meer de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk en Duitsland was gereisd (CGVS 1, p. 4, CGVS 2, p. 8,12), houdt geen steek. Bovendien is het weinig

aannemelijk dat jullie vanuit Afghanistan richting Europa reisden gezien jullie visums bekwamen in de Verenigde Arabische Emiraten. Als uw leven daadwerkelijk in gevaar was in Afghanistan, zoals u beweert, is het bijzonder vreemd dat u het risico zou nemen om vanuit de Verenigde Arabische Emiraten terug naar Afghanistan te reizen in plaats van rechtstreeks vanuit de Verenigde Arabische Emiraten richting Europa te reizen. Het document met betrekking tot de vliegtickets in het visumdossier wijst er ook op dat u vanuit de Verenigde Arabische Emiraten naar Europa reisde, met name van Abu Dhabi naar Zurich. Voorts weet u niets over de vervalste paspoorten waarmee u beweert gereisd te hebben. Zo verklaarde u dat u niet met uw eigen, authentieke paspoort naar Dubai reisde, maar kon u nauwelijks iets vertellen over het document waarmee u dan wel zou gereisd zijn (CGVS 1, p. 11). Zo denkt u dat het een Afgaans paspoort was met uw foto, maar meer kon u niet vertellen. Dat u de naam op het paspoort niet kent omdat u dit niet checkte is niet geloofwaardig (CGVS 1, p. 11). Gezien de controles op internationale luchthavens is het immers niet aannemelijk dat een smokkelaar het risico zou nemen u te laten reizen met een vervalst reisdocument zonder dat u op de hoogte was van de essentiële gegevens zoals de naam. Ook over de identiteitsdocumenten die u en uw gezin gebruikten bij jullie reis naar Europa kon u niets vertellen (CGVS 1, p. 11, 12). De smokkelaar gaf u geen enkele info, zo beweerde u (CGVS 1, p. 11). Dit is omwille van bovenvermelde redenen niet aannemelijk. Hoewel u gewezen werd op de ongeloofwaardigheid van de door u beschreven reis, bleef u volhouden dat de smokkelaar een kennis was van uw schoonvader en dat hij alles regelde zonder u verdere info te geven (CGVS 1, p. 12). U kon de door u beschreven reis met geen enkel document staven. Zo verklaart u dat u het paspoort waarmee u reisde niet in uw bezit hebt en dat de smokkelaar het terugnam, wat een weinig overtuigende, stereotiepe verklaring is (CGVS 1, p. 12).

Uw verklaringen over uw "echte" **paspoorten** overtuigen evenmin. U verklaarde dat u in totaal één of twee paspoorten hebt gehad (CGVS 1, p. 5). Bij de DVZ verklaarde u nog dat u uw paspoort achterliet in Kandahar (verklaring DVZ, p. 10). Gevraagd door het CGVS waar uw paspoorten nu zijn, verklaarde u dat ze in uw huis in Kabul of in Kandahar zijn (CGVS 1, p. 5). Op de vraag waarom u uw paspoort niet meenam naar Europa, antwoordde u aanvankelijk dat u het vergat mee te nemen (CGVS 1, p. 5). Toen u erop gewezen werd dat dit vreemd is, paste u uw antwoord aan en zei u dat u uw paspoort niet vergat, maar dat de smokkelaar u gezegd had het niet mee te nemen omdat het gevaarlijk was gezien hij valse paspoorten bij zich had (CGVS 1, p. 6). Tijdens het eerste onderhoud wees de protection officer u op het belang van een paspoort en werd u gevraagd uw paspoort te laten opsturen vanuit Afghanistan en voor te leggen aan het CGVS, waarop u zei dat u dit zou proberen (CGVS 1, p. 6). Na dit onderhoud legde u echter enkel een onvolledige kopie neer van uw oude paspoort met nummer OA1839542, geldig van 26/12/2012 tot 25/12/2017, die u zou gevonden hebben op uw hard disk (CGVS 2, p. 5, 6). U verklaarde ditmaal niet te weten waar u recentste paspoort is, u zei slechts dat het misschien in Afghanistan is (CGVS 2, p. 7). In tegenstelling tot wat u gezegd had tijdens het eerste onderhoud, hebt u niet gevraagd om uw paspoort te laten opsturen vanuit Afghanistan, wat op een gebrek aan medewerking wijst (CGVS, p. 7). Aan uw bewering dat u niemand hebt om te contacteren in Afghanistan kan geen enkel geloof gehecht worden, u verklaarde tijdens uw eerste onderhoud immers dat u vanuit België contact had met een werknemer van u in Afghanistan en dat u ooms, tantes en schoonfamilie hebt die nog in Afghanistan wonen (CGVS 1, p. 9). Uw vrouw verklaarde eveneens contact te hebben met haar familie in Afghanistan (CGVS 4, p. 4). Bovendien hebt u eerder documenten laten opsturen vanuit Afghanistan, zoals blijkt uit de door u neergelegde DHL envelop. Dat u niet weet waar uw paspoort precies ligt is evenmin geloofwaardig (CGVS 2, p. 7). Gezien de talrijke documenten die u meebracht naar Europa en uw jarenlange ervaring als zakenman kan immers verwacht worden dat u het belang inziet van identiteitsdocumenten zoals een paspoort en dat u dergelijke documenten zorgvuldig bewaart. Het CGVS merkt voorts op dat u ook geen volledige zicht biedt op alle paspoorten die u hebt gehad. Hoewel u beweert dat u er in totaal één of twee hebt gehad, stemt dit niet overeen met uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie van de visumdatabase die gebaseerd is op dactyloscopische gegevens (zie administratief dossier) blijkt dat u visums aanvraagde voor Italië en Zwitserland met het paspoort met nummer O0124193 geldig van 07/04/2013 tot 07/04/2018. Uit deze informatie blijkt dat Zwitserland u na deze aanvraag in 2016 een visum verleende en uit uw verklaringen blijkt dat Italië u een visum weigerde (CGVS 1, p. 12, 19). Daarnaast is er bovenvermeld paspoort in het visumdossier van 2018 met nummer O2094266. Zelfs als dit paspoort inderdaad vervalst zou zijn, wat u beweert maar niet kan staven, is er sowieso nog sprake van een recent paspoort, met name het paspoort waarvan u beweert niet te weten waar het zich bevindt. In het visumdossier bevindt zich voorts een kopie van een Schengenvisum afgeleverd door Duitsland in een paspoort met het nummer OA603548. U erkende tevens dat u naar Duitsland bent geweest (CGVS 2, p. 12). Tot slot is er het paspoort met nummer OA1839542, waarvan u een gedeeltelijke kopie neerlegde. Hieruit blijkt dat u minstens vier paspoorten moet gehad hebben. Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan het CGVS enkel concluderen dat u uw paspoort(en) achterhoudt omdat u bepaalde informatie erin, zoals buitenlandse verblijven en/of reizen, wenst

te verhullen voor de Belgische asielinstanties. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het visum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten in 2016 gelinkt aan het paspoort met nummer O0124193 volgens het visumdossier vreemd genoeg in het paspoort met nummer O2094266 te vinden is. Gezien de talrijke ongeloofwaardige, tegenstrijdige en onvolledige verklaringen is dit ene element echter onvoldoende om uw bewering te staven dat het visumdossier vervalst is.

Het CGVS merkt op dat u, naast bovenvermelde voorbeelden, nog **herhaaldelijk uw verklaringen aanpaste**. Gevraagd naar welke landen u allemaal geweest was in uw hele leven, zei u dat u enkel naar Dubai, Georgië en India bent geweest (CGVS 1, p. 4). U verklaarde echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw paspoort visums of verblijfsvergunningen voor de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk en misschien nog andere landen bevatte en dat u twee keer met vakantie bent geweest naar Zwitserland (verklaring DVZ, vraag 28, 33). Toen u hierop gewezen werd, ontkende u dat u naar die landen bent geweest, u zei enkel dat u visums had van die landen (CGVS 1, p. 4). Gevraagd waarom u visums had van al die landen als u er niet naartoe ging, herinnerde u zich plots dat u naar de Verenigde Staten ging om te studeren en dat u naar het Verenigd Koninkrijk ging in verband met de promotie van producten die u verkocht (CGVS 1, p. 4). U bleef halsstarrig ontkennen ooit naar Zwitserland geweest te zijn en visums gehad te hebben voor Zwitserland, ook toen u erop gewezen werd dat u volgens informatie waarover het CGVS beschikt visums voor Zwitserland had en dat u zelf gezegd had twee keer naar Zwitserland geweest te zijn (CGVS 1, p. 4, 5). Even later beweerde u dan weer het niet te herinneren (CGVS 1, p. 5). Dat u bij de DVZ verklaarde twee keer met vakantie geweest te zijn naar Zwitserland niet zo lang geleden terwijl u bij het CGVS beweerde u dit zich niet te herinneren is volstrekt ongeloofwaardig. Dat u van een land in oorlog komt waar de taliban u probeerden te doden verklaart uw tegenstrijdige verklaringen niet, temeer daar uw verklaringen over uw problemen niet geloofwaardig zijn (CGVS 1, p. 5, en infra). Uw stelling dat de plaatsen waar u naartoe ging niet belangrijk zijn, is een beoordeling die niet kan gevolgd worden door het CGVS (CGVS 1, p. 5). Het is overigens niet aan u om te beslissen welke onderwerpen en vragen tijdens het persoonlijk onderhoud belangrijk zijn.

De **verklaringen van uw vrouw omtrent de reis naar Europa, eerdere reizen, verblijven in het buitenland en paspoorten** herstellen uw geloofwaardigheid niet, integendeel zelfs. Hoewel u verklaarde dat uw vrouw geen paspoort had en nooit naar het buitenland reisde (CGVS 1, p. 6, CGVS 2, p. 13), zei uw vrouw dat ze wel een paspoort had, dat u haar paspoort bijhield en dat ze niet wist wat u ermee deed (CGVS 1817052B d.d. 04/10/2019, hierna CGVS 3, p. 3 en CGVS 1817052B d.d. 02/12/2019, hierna CGVS 4, p. 6). Aanvankelijk zei uw vrouw dat ze nooit met haar paspoort naar het buitenland reisde, later zei ze dat toen ze klein was eens naar India is geweest voor medische behandeling en dat ze toen op het paspoort van haar moeder stond (CGVS 3, p. 3, 5). Gevraagd of ze later een eigen paspoort had, zei ze "misschien, ja, misschien, ik ben het vergeten" (CGVS 3, p. 5). Nochtans had uw vrouw eerder verklaard dat ze met haar eigen paspoort reisde toen jullie naar Dubai gingen voor de visumaanvraag (CGVS 3, p. 5). Over het paspoort waarmee uw vrouw naar Europa reisde, bleef ze aanvankelijk zeer vaag, later zei ze te denken dat haar eigen foto en naam in dat paspoort stonden (CGVS 3, p. 5). Op de vraag waarom dan niet gewoon haar echte paspoort, dat ze al had, gebruikt werd bij de reis naar Europa, kon ze niet antwoorden (CGVS 3, p. 5). Ze verklaarde niet te weten waar haar paspoort nu is, noch of ze met dit paspoort naar Europa reisde en ook niet waar het paspoort is waarmee ze naar België reisde (CGVS 3, p. 3-6, CGVS 4, p. 6). Gevraagd met welk document uw kind naar België reisde zei uw vrouw dat ze geen info had en dat het CGVS dit aan u moest vragen, u beweerde echter niets te weten hierover (CGVS 3, p. 5, CGVS 2, p. 12). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met de informatie in de visumdossiers, zei ze dat ze er niet van wist en dat ze de visumdossiers niet kon lezen omdat ze niet opgeleid is (CGVS 4, p. 5). Gevraagd of ze ooit in Dubai woonde, zei ze dat ze het vergeten is (CGVS 4, p. 5). Toen ze erop gewezen werd dat dit niet geloofwaardig is, zei ze dat haar zaken niet zijn (CGVS 4, p. 5). Gevraagd of ze ooit een verblijfsvergunning had in Dubai, zei ze dat ze er geen weet van heeft (CGVS 4, p. 5). Van het paspoort in het visumdossier zei ze dat het haar paspoort is, maar dat ze er niet van wist (CGVS 4, p. 5). Ook de vraag waar ze naartoe ging om een paspoort te verkrijgen kon ze niet beantwoorden, hiervoor verwees ze naar u (CGVS 4, p. 5). Toen het CGVS zei dat alles erop wijst dat ze enige tijd in Dubai woonde, repliceerde ze met "We hebben er misschien een tijdje gewoond, maar ik ben het vergeten" (CGVS 4, p. 5). Het CGVS wees op de ongeloofwaardigheid hiervan en de verplichting om de waarheid te vertellen, waarop ze zei dat ze de vraag niet ging beantwoorden (CGVS 4, p. 5). Uw vrouw werd gevraagd te vertellen wat ze zich herinnerde van de periode dat ze misschien in Dubai gewoond had, en hoewel ze verklaarde zich veel dingen te herinneren, vertelde ze uiteindelijk zo goed als niets (CGVS 4, p. 5). Zo wist ze niet wanneer ze naar Dubai ging, of u in Dubai werkte, om welke reden jullie daar gingen wonen en waar in Dubai ze verbleef (CGVS 4, p. 5-7). Gevraagd naar de duur van jullie verblijf in Dubai, zei ze eerst dat ze het niet wist, daarna dat het ongeveer een maand was, vervolgens dat het meer of minder dan een maand kan geweest zijn (CGVS 4, p. 5, 6). Gevraagd of het verschillende jaren kan

geweest zijn, zei ze er niet van te weten en geen jaren te kennen (CGVS 4, p. 6). Uw vrouw had geen verklaring voor het feit dat jullie dochter geboren is in Dubai volgens het paspoort en het visumdossier (CGVS 4, p. 6). Hoewel uw vrouw volgens het visumdossier eerder visums voor de Verenigde Staten en Zwitserland verkreeg, beweerde ze hier niets van te weten en nooit naar de Verenigde Staten geweest te zijn (CGVS 4, p. 6). Hoewel er een stempel van Duitsland in haar paspoort in het visumdossier staat die overeenstemt met de geldigheidsdata van het Zwitserse Schengenvisum, zei uw vrouw als antwoord op de vraag of ze ooit in Duitsland was geweest: "Neen, ik vergat het, ik weet er niet van" (CGVS 4, p. 7). Dit geheel van tegenstrijdige en niet overtuigende verklaringen en de vermeende onwetendheid over elementaire zaken sterkt het vermoeden dat voor uw vrouw en kind hetzelfde geldt als voor u, namelijk dat jullie de originele paspoorten achterhouden omdat jullie bepaalde informatie erin wensen te verhullen voor de Belgische asielinstanties.

Hoewel het CGVS u na het tweede onderhoud van uw vrouw nogmaals bevroeg om u te confronteren met de uitspraken van uw vrouw en u de kans te geven hierop te reageren, boden uw verklaringen geen verduidelijking en getuigden ze van een **gebrek aan medewerking** (CGVS 2, p. 19, 20). Gevraagd of u ooit naar Dubai ging voor 2018, zei u slechts "misschien, ja, ik ben niet zeker". Geconfronteerd met de uitspraak van uw vrouw dat ze samen met u nog voor de geboorte van jullie kind naar Dubai ging, zei u dat ze zich vergiste. U opperde dat ze het misschien had over de trip naar Dubai met de smokkelaar, maar toen u erop gewezen werd dat ze het had over een verblijf van een maand of wat meer of minder voor de geboorte van jullie kind, zei u het niet te weten. Toen u gevraagd werd of u zich een reis naar Dubai herinnert voor de geboorte van uw kind, antwoordde u naast de kwestie: "Ik weet niet waarom, ik word een beetje boos, als ik je 1 vraag stel, is dit voorbij. Geloof[t] u dat ik een bedreiging heb in Afghanistan? Als het ja of nee is, als het nee is is er geen nood aan bescherming, ik heb geen bescherming meer nodig, dank u voor uw tijd." Het CGVS wees u erop dat deze vragen werden gesteld omdat uw vrouw deze verklaringen aflegde en omdat het CGVS ook uw kant van het verhaal wou horen. Uw reactie daarop was "Ik weet het. Ik heb geen bescherming meer nodig." Hierna uitte u ontevredenheid over het aantal interviews en vragen, de langdurige procedure en het feit dat uw geld op is. Uiteindelijk zei u "Kan je noteren dat ik weiger de rest van de vragen te beantwoorden. Je kan de beslissing nemen op basis van de rest van de info. Dit is makkelijk voor jou en voor ons, jij zal niet moe zijn en wij ook niet." Dat u expliciet aangaf dat u weigerde nog verdere vragen te beantwoorden en dat u geen bescherming meer nodig had, wijst niet alleen op een stuitend gebrek aan medewerking maar ondermijnt ook totaal de geloofwaardigheid van uw terugkeervrees.

Het CGVS stelt tevens vast dat u **samen met uw gezin onderdook in België** nadat de DVZ een beslissing genomen had tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van het feit dat de Zwitserse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Bij de DVZ verklaarde u dat u niet naar Zwitserland wou gaan omdat u een zaak wou starten in België en omdat u nog nooit in Zwitserland was geweest (DVZ, bijlage 26quater, beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, d.d. 15/02/2019). Bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat u onderdook in België uit vrees gedeporteerd te worden en omdat u vrienden had in België die u financiële steun gaven (CGVS 2, p. 7, 8, 9). Geen van deze redenen overtuigt echter. U had in Zwitserland immers niet meer dan in België te vrezen voor deportatie, als u effectief omwille van een gegronde vrees voor vervolging uw land verlaten had zou u in Zwitserland evenzeer als in België recht hebben op bescherming. Het financiële aspect overtuigt evenmin. Dat u niet zou kunnen overleven in Zwitserland (CGVS 2, p. 8) houdt geen steek. Zwitserland geeft immers onderdak en eten aan verzoekers om internationale bescherming. Bovendien was onderduiken ongetwijfeld duurder, want zo moest u zelf instaan voor een woonst, voedsel en dagelijkse kosten. Er kan bijgevolg vermoed worden dat u in België onderdook niet omwille van de door u aangehaalde redenen, maar omdat u de informatie in de Zwitserse visumdossiers wenste verborgen te houden. Dat u verkoos onder te duiken in België in plaats van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland te laten behandelen relateert overigens ook de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Uw verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas, waarop u uw terugkeervrees baseert, overtuigen evenmin. Met betrekking tot uw **leveringen aan het Afghaanse leger** die tot problemen met de taliban zouden geleid hebben dient het volgende opgemerkt te worden. U slaagde er niet in de leveringen te staven aan de hand van originele, recente documenten. Hoewel u van 2006 of 2007 tot uw vertrek uit Afghanistan in 2018 producten zou geleverd hebben aan het leger legt u slechts één document neer ter staving hiervan, met name een kopie van een handelscontract tussen jullie zusterbedrijf Aziz Bashir Trading Co. en jullie onderaannemer H.S. (CGVS 1, p. 15, CGVS 2, p. 4-5). Hierover moet vooreerst opgemerkt worden dat kopieën beperkte bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. Gevraagd naar het originele document, zei u niet te weten waar het is en zei u slechts vaagweg dat het misschien ergens in het kantoor is (CGVS 2, p. 5). Voorts stelt het CGVS vast dat dit document betrekking heeft op de levering van room in de periode van hamal

tot sunbula 1393 (gregoriaanse kalender: maart-september 2014), wat geruime tijd voor het door u beweerde vertrek uit Afghanistan is (CGVS 2, p. 4). U hebt geen recentere documenten (CGVS 2, p. 5). Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd naar de redenen voor het ontbreken van recente documenten, bleef u het antwoord schuldig (CGVS 2, p. 5). Het CGVS acht het niet aannemelijk dat een ervaren zakenman zoals u zijn recente handelscontacten niet kan staven, temeer daar u tijdens uw asielprocedure nog contact gehad hebt met een werknemer van u in Afghanistan (CGVS 1, p. 9). Bovendien merkt het CGVS op dat het leger niet vermeld wordt in dit contract (CGVS 2, p. 5). Het feit dat de producten volgens het contract niet mochten verkocht worden aan bedrijven of privépersonen op de markt volstaat niet om aan te tonen dat ze doorverkocht werden aan het leger (CGVS 2, p. 5). Gezien u er niet in slaagde uw recente handelscontacten met het Afghaanse leger aannemelijk te maken, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met de taliban omwille van uw leveringen aan het leger. Zelfs als er geloof zou gehecht worden aan de leveringen – quod non – dient opgemerkt te worden dat u geen directe contacten had met het leger en niet rechtstreeks aan het leger leverde, maar via een tussenpersoon (CGVS 2, p. 4- 5). Uw bewering dat de taliban niet de tussenpersoon zochten, maar wel u, is weinig aannemelijk (CGVS 2, p. 5).

Het CGVS merkt tevens op dat uw neef I.A.K. (CGVS 1511072, OV 8018896), die de zoon van uw paternale oom is, in 2015 bij zijn verzoek om internationale bescherming een **zeer gelijkaardig relaas** aanhaalde. Net zoals u, zou hij ook voedingswaren geïmporteerd en verhandeld hebben, melkproducten aan het Afghaanse leger geleverd hebben en daardoor problemen gekregen hebben met de taliban (zie CGVS 1511072, notities van het persoonlijk onderhoud en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus). Het CGVS beoordeelde zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig. Er dient vastgesteld te worden dat u pas na aandringen van het CGVS de namen van uw twee in België verblijvende neven onthulde (CGVS 1, p. 9, 10). Hoewel u aanvankelijk zei dat ze asiel aanvroegen in België, zei u later niet te weten of ze asiel aanvroegen, noch of ze een beslissing kregen (CGVS 1, p. 9, 10). U beweerde niet te weten waarom uw neven Afghanistan verlieten en het hen zelfs nooit gevraagd te hebben (CGVS 2, p. 14). Gevraagd welke problemen ze hadden in Afghanistan, zei u slechts vaagweg dat ze zich niet veilig voelden (CGVS 2, p. 15). Hoewel u verklaarde dat veel familieleden van u ook handel dreven in voedingsproducten, zei u niet te weten of zij ook goederen leverden aan het leger of de overheid (CGVS 2, p. 15). Uw onwetendheid over uw neven overtuigt geenszins. Gezien u in België contact hebt met uw neven en zij u zelfs financieel steunen (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 9), is het totaal niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van de redenen voor hun vertrek, hun problemen in Afghanistan en hun asielprocedure. Uw zogezegde onwetendheid lijkt dan ook eerder een poging te zijn om te verhullen dat uw asielaanvraag deels een flauwe doorslag is van dat van uw neef, dat al ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS.

Met betrekking tot de tweede reden voor de door u beweerde problemen met de taliban, met name de **verhuur van een woning in Kabul aan de Canadese ambassade**, dient het volgende opgemerkt te worden. Hoewel u beweert dat u problemen had met de taliban gedurende het laatste jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, contacteerde u pas in juli 2019, toen u reeds geruime tijd in België was, voor het eerst de Canadese overheid met de vraag om bescherming (zie CGVS 2, p. 3 en door u neergelegde e-mail d.d. 21/07/2019). Gevraagd waarom u niet eerder de Canadese ambassade in Kabul contacteerde met vraag om bescherming, zei u "Ik kon hen niet direct contacteren, dit is nog niet, misschien dacht ik er niet aan. Ik geloofde niet dat ze me konden helpen, ze hielpen me niet" (CGVS 2, p. 4). Dat u de ambassade niet kon contacteren slaat nergens op, u had er immers een contactpersoon met betrekking tot de verhuur (CGVS 1, p. 19) en de contactgegevens van de ambassade kunnen bovendien op eenvoudige wijze gevonden worden op het internet, zoals blijkt uit toegevoegde informatie. Dat u er misschien niet aan dacht de Canadese ambassade te contacteren houdt al helemaal geen steek. Dit was immers de meest logische stap die u had kunnen zetten als uw leven daadwerkelijk in gevaar was omwille van de verhuur van het gebouw aan de Canadese ambassade. Dat u niet geloofde dat ze u konden helpen, overtuigt evenmin. U kon immers helemaal niet weten dat ze u niet konden helpen als u niet om hulp vroeg. Bovendien vroeg u later, toen u in België was, wel om hulp, en daarover zei u dan weer "dit was gewoon om te proberen, misschien zouden ze me helpen" (CGVS 2, p. 4). Uw opmerking dat er strenge beveiliging was in de Canadese ambassade is niet relevant, u had immers de mogelijkheid om de ambassade telefonisch of per e-mail te contacteren (CGVS 2, p. 4). Dat u pas een jaar na aankomst in België voor het eerst de Canadese autoriteiten contacteerde met de vraag om bescherming tast de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielaanvraag ernstig aan.

Over de **documenten met betrekking tot de woning** dient het volgende opgemerkt te worden. De verkoopakte, het huurcontract, de tweede wijziging, de geheimhoudingsovereenkomst en het bankuittreksel zijn kopieën, wat hun bewijswaarde aanzienlijk vermindert gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. Bovendien stelt het CGVS vast dat een deel van de inhoud van de verkoopakte niet overeenstemt met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u

600.000 tot 700.000 USD hebt betaald voor de woning (CGVS 1, p. 7). Echter staat in de verkoopovereenkomst enerzijds vermeld dat de woning aan u verkocht is voor 1.000.000 Afghani (op basis van de actuele wisselkoers ongeveer 12.900 USD) (vertaling verkoopakte, p. 1), anderzijds dat de eigendom verkocht is voor 1.500.000 Afghani (ongeveer 19.350 USD) (vertaling verkoopakte, p. 2). Voorts staat in de verkoopovereenkomst dat de prijs bepaald door G.M., de advocaat aangesteld door de verkopers, 14.700.000 Afghani is (ongeveer 189.450 USD), een bedrag dat herhaald wordt in het registratieattest in het document (vertaling verkoopakte, p. 2, 4). Dat geen van deze bedragen overeenstemt met uw verklaringen roept twijfels op omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Met betrekking tot het huurcontract merkt het CGVS op dat dit dateert van 3 augustus 2013 en dat de verhuur nog daarvoor startte, met name op 1 april 2013. Echter blijkt uit de vertaling van de verkoopakte dat deze dateert van 16 hoet 1392 (gregoriaanse kalender: 7 maart 2014). Het is niet aannemelijk dat u het pand kon verhuren nog voor u eigenaar was ervan. Met betrekking tot de tweede wijziging van het contract, die u in maart 2019 in België ondertekende, merkt het CGVS op dat u de bancaire gegevens op de kopie van dit document zwart maakte met een stift. U verklaarde dat u dit deed omdat de verkeerde naam erop stond en omdat het persoonlijk is en u dit niet moet tonen (CGVS 1, p. 18). Het CGVS stelt echter vast dat de zwart gemaakte gegevens wel nog leesbaar zijn. Er staat dat de huur betaald moet worden op een bankrekening op naam van F.M.K., wat de naam van uw vader is, bij Abu Dhabi Islamic Bank, en het adres van de bank is een adres in Dubai (Emaar Square Building 6, Al Sa'ada St, Dubai, UAE). Dit stemt niet overeen met uw bewering dat u nog steeds het huurgeld ontvangt op een rekening van Maiwand Bank, wat een Afghaanse bank is (CGVS 1, p. 18). Toen u hierop gewezen werd, reageerde u slechts met "ik weet het niet" (CGVS 1, p. 18). U verklaarde dat u vroeg het huurgeld naar de rekening bij Maiwand Bank te sturen, dat u misschien voor 2016 een keer vroeg het geld naar uw vaders rekening in de Verenigde Arabische Emiraten te sturen en dat de Canadese ambassade misschien een fout maakte [in de tweede wijziging van het contract] (CGVS 1, p. 18). U beweerde dat u de fout niet opmerkte en dus het document ondertekende (CGVS 1, p. 18). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat u bij ondertekening van dit document, dat betrekking heeft op de betaling van een jaarlijkse huur van 75.000 USD, niet opmerkte dat alle bancaire gegevens incorrect waren en uw overleden vader betroffen. Alles wijst er op dat u de bancaire gegevens verborgen wou houden voor het CGVS en dat u ze daarom zwart maakte. De vaststelling dat u slechts één bankuittreksel van Maiwand Bank van 2015-2016 neerlegt ter staving van de ontvangst van het huurgeld op uw rekening en u geen recentere bankuittreksels in uw bezit hebt, zonder een verklaring te geven hiervoor, sterkt verder het vermoeden dat u de laatste jaren geen huurgeld hebt ontvangen in Afghanistan (CGVS 1, p. 18). Overigens stelt het CGVS vast dat het visumdossier wel een recent bankafschrift bevat, met name een afschrift betreffende de overschrijving van 75.000 USD door de Canadese overheid op een bankrekening van Emirates NBD op uw naam op 13/04/2018. U beweert dat de documenten in het visumdossier vervalst zijn, maar het CGVS wijst erop dat het huurcontract en de eerste wijziging ervan, die u ook neerlegde bij uw verzoek om internationale bescherming en waarvan u zegt dat ze authentiek zijn, zich ook in het visumdossier bevinden.

Met betrekking tot de **problemen die u zou gehad hebben met de taliban in Kandahar** dient opgemerkt te worden dat deze problemen niet actueel zijn, aangezien ze stopten toen u verhuisde naar Kabul in 2010. Het CGVS merkt voorts op dat het feit dat u na 2010 pendelde tussen Kandahar en Kabul de ernst van deze door u beweerde problemen sowieso relativeert (CGVS 1, p. 4). Als u inderdaad met de dood bedreigd was in Kandahar en daarom naar Kabul verhuisde, is het weinig aannemelijk dat u daarna vrijwillig over en weer reisde tussen deze twee steden.

Het CGVS merkt op dat u na uw verhuis naar Kabul herhaaldelijk naar het buitenland reisde, zoals blijkt uit uw verklaringen en het visumdossier. Dat u bij deze reizen nooit gebruik maakte van de gelegenheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen wijst er op dat u in deze periode geen vrees voor vervolging had, wat u overigens zelf bevestigde (CGVS 1, p. 17). Uw verklaringen over de **problemen die u zou gekend hebben in Kabul in de laatste periode voor uw vertrek** omwille van de leveringen aan het leger en de verhuur aan de Canadese ambassade overtuigen niet. Vooreerst legt u geen enkel bewijs neer van deze problemen. De dreigbrieven die u ontving, zou u allemaal weggegooid hebben, wat een eerder stereotiepe verklaring is (CGVS 1, p. 17). U verklaarde dat u bij u thuis in Kabul en in Kandahar dreigbrieven ontving en dat de taliban dus op de hoogte waren van uw woonplaats (CGVS 1, p. 16). U werd echter bij u thuis nooit aangevallen, noch benaderd door de taliban. De enige poging die ze concreet namen om u aan te vallen was toen twee gewapende personen op een motorfiets u achtervolgden nabij Gulbahar Center in Kabul, u wist toen te ontkomen door weg te lopen (CGVS 1, p. 17, en CGVS 2, p. 17). Vreemd genoeg hebt u dit incident niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), u sprak daar enkel vaagweg over "problemen" die u had met de taliban (vragenlijst CGVS). U zei aanvankelijk dat men u bij de DVZ niet gevraagd heeft waarom u naar hier kwam en wat het probleem was (CGVS 1, p. 3). Toen u erop gewezen werd dat deze vragen u wel gesteld werden en dat u een kopie kreeg van uw verklaringen, zei u dat men het misschien wel vroeg

maar niet in detail, even later bevestigde u dat het wel gevraagd werd (CGVS 1, p. 3). Uit de vragenlijst blijkt dat u wel degelijk gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die leidden tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Bovendien vermeldde u ook tijdens het vrij relaas bij het CGVS, toen u nochtans de tijd kreeg om vrijuit te vertellen, dit incident niet (CGVS 1, p. 15). Ook toen u gevraagd werd concreet aan te geven welke problemen u de laatste twee tot drie jaar had, zei u slechts dat u gevolgd, gebeld en bedreigd werd, zonder te vertellen over het incident waarbij u achtervolgd werd door gewapende personen die u wilden doden (CGVS 1, p. 16). Zelfs toen u uiteindelijk over deze poging tot aanval sprak, was uw eerste beschrijving uiterst beknopt en veranderde u meteen van onderwerp door over gebeurtenissen die er geen verband mee hielden te vertellen, met name de executie van een vrouw door de taliban in uw jeugd (CGVS 1, p. 16, 17). Dat u deze poging tot aanval, die een tot twee maanden voor uw vertrek naar Europa zou gebeurd zijn en u de beslissing deed nemen Kabul en daarna uw land te verlaten, aanvankelijk niet vermeldde roept ernstige twijfels op omtrent de geloofwaardigheid van dit incident (CGVS 2, p. 17). Bovendien zeiden deze gewapende personen niets tegen u, waardoor uw bewering dat ze taliban waren louter een veronderstelling is (CGVS 2, p. 17). Het is voorts opmerkelijk dat uw vrouw verklaarde dat er geschoten werd bij deze aanval en dat uw werknemer geraakt was, terwijl u dat niet vermeldde, wat de geloofwaardigheid van dit incident verder aantast (CGVS 3, p. 7). Hoewel u jaren eerder in Kandahar bij de politie aangifte deed van uw problemen met de taliban – wat u overigens ook niet staft met documenten – deed u dit niet ten tijde van uw recente problemen in Kabul (CGVS 1, p. 16, CGVS 2, p. 17). Dat de politie in Kandahar indirect gezegd had dat ze u niet konden beschermen en dat de politie zelf bang is en de mensen niet helpt verklaart niet waarom u geen aangifte deed in Kabul. Het is immers algemeen geweten dat de autoriteiten in de hoofdstad aanzienlijk meer controle hebben en aanwezig zijn dan in bepaalde andere regio's in Afghanistan. Bovendien was dit ruim 10 jaar na de vermeende problemen in Kandahar, u kon bijgevolg niet zomaar veronderstellen dat de politie in Kabul niets zou ondernemen om u te beschermen. Gevraagd naar welke stappen u ondernam om uzelf en uw familie te beschermen, zei u onder meer dat u A.R.A., een parlements lid, om hulp vroeg (CGVS 1, p. 16). U legde een foto van uzelf en dit parlements lid neer. Het CGVS trekt niet in twijfel dat de persoon op de foto A.R.A. is en dat u hem klaarblijkelijk ontmoet hebt, echter toont deze foto geenszins aan dat u hem om hulp gevraagd hebt inzake uw veiligheidsproblemen. Overigens biedt u geen duidelijkheid over uw band met deze persoon. Zo omschreef u hem bij uw eerste onderhoud nog als een “een heel goede vriend”, terwijl u tijdens het tweede onderhoud niet zeker was van zijn naam en herkomst, zei dat u geen band had met hem en dat hij een vriend van uw vader was (CGVS 2, p. 6).

Met betrekking tot de problemen die u zou gekend hebben in Kabul één tot anderhalf jaar voor uw vertrek naar Europa dient tenslotte opgemerkt te worden dat u en uw gezin volgens de informatie in de visumdossiers in deze periode een verblijfsvergunning hadden in de Verenigde Arabische Emiraten. Dit tast verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Dit wijst er immers op dat u in deze periode niet in Afghanistan maar in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef, of minstens de mogelijkheid had om in de Verenigde Arabische Emiraten te verblijven. Het is niet aannemelijk dat u tot juli 2018 in Afghanistan verbleef als uw leven daadwerkelijk in gevaar was terwijl u de mogelijkheid had om legaal in een veilig derde land te verblijven.

Gezien bovenstaande opmerkingen slaagde u er niet in uw vrees voor de taliban, noch de vrees voor uw dochter omwille van dezelfde redenen (CGVS 1, p. 15), aannemelijk te maken.

Het CGVS merkt voorts op dat u **geen zicht biedt op uw familiale situatie**. Zo weigerde u te praten over uw ouders, zonder de reden hiervoor aan te geven (CGVS 1, p. 8). U weigerde te vertellen wanneer uw ouders overleden en wat hun doodsoorzaak was (CGVS 1, p. 8). Toen u tijdens het tweede onderhoud nogmaals gevraagd werd wanneer uw ouders stierven, herhaalde u dat u niet wou praten over hen (CGVS 2, p. 14). Gevraagd naar hun doodsoorzaak, zei u die niet te kennen. Dat er in Afghanistan mensen zonder benen zijn verklaart uw onwetendheid niet. Hoewel de gezondheidszorg er minder ontwikkeld is dan in België, is het zeker niet zo dat men in Afghaanse ziekenhuizen helemaal geen doodsoorzaak kan vaststellen, zoals u beweert. De weinige verklaringen die u aflegde over uw ouders zijn voorts tegenstrijdig. Zo zei u bij de DVZ in september 2018 dat u vier jaar eerder huwde en dat uw ouders zes tot zeven jaar eerder overleden (verklaring DVZ, vraag 13, 14). Bij het CGVS verklaarde u echter dat uw ouders nog leefden toen u huwde (CGVS 1, p. 8). Toen u hierop gewezen werd, zei u dat u geheugenproblemen hebt, herhaalde u dat u er niet over wou praten en zei u dat u moe was (CGVS 2, p. 14).

Het CGVS benadrukt dat het niet aan u is om te bepalen over welke onderwerpen gepraat wordt tijdens het onderhoud. De weigering om bepaalde vragen te beantwoorden wordt dan ook als een gebrek aan medewerking beschouwd. Met betrekking tot uw vermeende geheugenproblemen werd hierboven reeds opgemerkt dat u deze niet staafde aan de hand van medische attesten, waardoor dit een blote bewering blijft. Dat u moe was tijdens het tweede onderhoud verklaart deze tegenstrijdigheid evenmin, het betreft immers een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de DVZ en die tijdens het eerste onderhoud bij

het CGVS. Dit alles, in combinatie met de zwart gemaakte naam van uw vader in de tweede wijziging van het huurcontract daterend van 2019, doen vermoeden dat u ook over uw ouders de waarheid niet vertelde en dat uw vader nog in leven is. U verklaarde voorts geen broers of zussen te hebben, ook geen overleden broers of zussen (CGVS 1, p. 8). Gevraagd hoe het komt dat u enig kind bent, gezien dit ongewoon is in Afghanistan, bevestigde u slechts dat het heel ongewoon is en zei u de reden niet te weten. Uit de vertaling van uw geboorteakte, die dateert van mizan 1391 (gregoriaanse kalender: september-oktober 2012) blijkt echter dat uw moeder twee levende kinderen baarde voor uw geboorte en dat er ten tijde van het opstellen van de geboorteakte vijf kinderen van uw moeder in leven waren, u niet inbegrepen. Hieruit blijkt de leugenachtigheid van uw verklaring enig kind te zijn, wat uw algehele geloofwaardigheid verder aantast. Uw verklaringen over uw verblijf in de Verenigde Staten overtuigen ook niet. U herinnerde zich niet wanneer u er ging studeren, wat op zich al opmerkelijk is (CGVS 2, p. 8). U verklaarde dat u drie tot vier maanden studeerde aan Troy University in Alabama en dat u dan terugkeerde naar Afghanistan omdat u niet het vereiste niveau haalde (CGVS 2, p. 8). Volgens uw Facebookprofiel (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) begon u echter te studeren aan Troy University in augustus 2013 en studeerde u er af in mei 2015. Wederom is er dus sprake van een tegenstrijdigheid. Hoewel het CGVS u en uw vrouw herhaaldelijk wees op de **verplichting om de waarheid te vertellen en de medewerkingsplicht** en jullie geïnformeerd werden dat ook Afghanen die in het buitenland verbleven en/of op legale wijze naar België reisden mogelijk bescherming kunnen krijgen (o.a. CGVS 1, p. 1, 5, 12, 13, 14, CGVS 2, p. 1, 10, 11, 12, CGVS 3, p. 2, 6, CGVS 4, p. 2, 3, 5, 6), bleven jullie halsstarrig vasthouden aan de ongeloofwaardige, tegenstrijdige en onvolledige verklaringen. De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De documenten met betrekking tot de verhuurde woning, de handelsovereenkomst, uw geboorteakte, het medische attest en de emails aan en van de Canadese autoriteiten werden hierboven reeds besproken. De taskara's van u en vrouw hebben enkel betrekking op jullie identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Het huwelijksboekje heeft betrekking op uw huwelijk, dat evenmin in twijfel getrokken wordt. De handelslicentie en het registratiecertificaat van uw zaak tonen hoogstens aan dat u handel dreef en een zaak had, wat niet betwist wordt in deze beslissing. Er dient opgemerkt te worden dat deze documenten niet aantonen dat u recent voor uw vertrek naar Europa handel dreef in Afghanistan, de handelslicentie is immers geldig tot 25/08/2016 en het registratiecertificaat dateert van 01/03/1391 (gregoriaanse kalender 21/05/2012). De DHL envelop toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. De kopie van uw studentenkaart toont hoogstens aan dat u geregistreerd was als student aan het Kardan Institute of Higher Education in Kabul, wat niet ter discussie staat in deze beslissing. De kopie van uw paspoort is onvolledig, zoals reeds werd opgemerkt, en betreft uw oud paspoort dat verviel in 2017, niet uw meest recente paspoort. De foto's van uzelf hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u beweerde vrees voor vervolging. De e-mail van het advocatenkantoor dat de Canadese ambassade vertegenwoordigt en de bijlage erbij staat de door u beweerde vervolging niet. Bovendien betreft dit geen origineel document, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Het CGVS merkt tenslotte op dat een aantal documenten opmerkelijk genoeg ontbreekt. Zo ontbreken de (recente) paspoorten van u, uw vrouw en kind. Vreemd genoeg zijn er geen foto's van uw vrouw of kind in Afghanistan daterend van recent voor jullie vertrek, wat twijfels oproept omtrent hun verblijfplaats. Uzelf hebt geen dergelijke foto's in uw bezit (CGVS 1, p. 19). Uw vrouw verklaarde dat u geen foto's nam met uw gsm, het is echter weinig aannemelijk dat u nooit foto's nam van uw eigen gezin (CGVS 4, p. 8). Uw vrouw zou wel foto's gehad hebben op haar eigen gsm, maar die zouden verloren gegaan zijn omdat het scherm kapot ging (CGVS 4, p. 8). Het CGVS merkt echter op dat een kapot scherm niet leidt tot het verlies van foto's.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of

<https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurende conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden

beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verweerder stuurt op 24 augustus een aanvullende nota met een actuele verwijzing naar de COI Afghanistan "Afghan Security situation in Kabul City" van 8 april 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij goederen leverde aan het Afghaanse leger en omdat hij een huis verhuurde aan de Canadese ambassade in Kabul. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker, van zijn echtgenote en de informatie in de Zwitserse visumdossiers van hem, zijn echtgenote en zijn vrouw; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de reisweg van hem en zijn gezin naar Europa; (iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn paspoorten; (iv) verzoeker en zijn echtgenote uiteenlopende verklaringen afleggen over hun reis naar Europa, hun eerdere reizen, hun verblijven in het buitenland en hun paspoorten; (v) verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigen van een gebrek aan medewerking; (vi) verzoeker en zijn gezin onderdoken in België nadat de Dienst Vreemdelingenzaken had vastgesteld dat de Zwitserse autoriteiten bevoegd waren voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas; (vii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij goederen leverde aan het Afghaanse leger, minstens dat hij hierdoor door de taliban zou worden bedreigd; (viii) verzoekers neef I.A.K. een gelijkaardig vluchtrelaas aanvoerde in het kader van diens verzoek om internationale bescherming, dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ongeloofwaardig werd bevonden; (ix) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij omwille van de verhuur van een huis aan de Canadese ambassade in Kabul problemen zou hebben ondervonden met de taliban, temeer daar zijn verklaringen over deze verhuur niet overeenstemmen met de informatie in de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (x) de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met de taliban in Kandahar niet meer actueel zijn; (xi) de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met de taliban in Kabul ongeloofwaardig zijn, temeer gelet op de informatie in de Zwitserse visumdossiers van hem, zijn echtgenote en zijn dochter; (xii) verzoeker geen geloofwaardig zicht biedt op zijn familiale situatie; (xiii) verzoekers verklaringen over zijn verblijf in de Verenigde Staten niet te rijmen zijn met de vaststellingen op zijn Facebookprofiel; en (xiv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het

herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij volhardt in zijn eerdere verklaring dat de informatie in de Zwitserse visumdossiers is gebaseerd op vervalste documenten en een vervalst paspoort dat door de smokkelaar werd gebruikt. Hij erkent dat de bevinden van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in verband met de reisweg van zijn familie, de paspoorten, de vroegere reisbestemmingen *et cetera* inderdaad haaks staan op/afwijken van zijn verklaringen en die van zijn echtgenote. Hij meent dat er evenwel geen objectieve reden is om te twifelen aan zijn verklaringen en dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal louter arbitrair en speculatief zijn. Hij oppert dienaangaande als volgt: *“Men kan zich evengoed de vraag stellen waarom verzoeker en zijn familie hun luxe leven in Dubai (zij woonden er blijkbaar in een resort met luxe villa’s en appartementen) zouden opgeven om zich in België te huisvesten. Een en ander maakt toch aannemelijk dat dit beweerde luxe leven in Dubai gebaseerd is op foutieve informatie bekomen op basis van vervalste documenten in het visumdossier; doch geenszins overeenkomt aan de realiteit/ de werkelijke levensomstandigheden van verzoeker en zijn familie.”*

De Raad wijst erop dat het louter herhalen in het verzoekschrift van en volharden in reeds afgelegde verklaringen geenszins volstaat teneinde de motieven in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen *in concreto* te weerleggen. Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker en zijn echtgenote verklaren dat zij een paspoort hebben en eerder op legale wijze naar het buitenland reisden, om dan nadien 65.000 dollar te betalen aan een smokkelaar om illegaal vanuit Kandahar, de plaats die zij in 2010 zouden hebben ontvlucht wegens problemen met de taliban, naar Europa te reizen. Tevens wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat, indien het leven van zijn verzoeker en zijn gezin in Afghanistan in gevaar was en zij heden internationale bescherming menen te behoeven, het evenmin aannemelijk is dat zij eerst naar de Verenigde Arabische Emiraten reizen om een visum te bekomen om vervolgens terug naar Afghanistan te reizen, *nota bene* naar Kandahar vanwaar zij eerder zouden zijn weggevlucht wegens beweerde problemen met de taliban. Ook kan het niet overtuigen dat verzoeker geen enkele nuttige informatie kan verschaffen over de vervalste documenten waarmee hij zou hebben gereisd hetgeen, gelet op de strenge controles op internationale luchthavens, wel degelijk kan worden verwacht. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat de Zwitserse visumdossiers zijn gebaseerd op vervalste documenten. De vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zijn bovendien geenszins *“louter arbitrair en subjectief”*, doch vinden steun in de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Dat verzoeker en zijn gezin een luxueus leven zouden hebben geleid, doet geen enkele afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om duidelijkheid te verschaffen over de reden(en) waarom zij dit luxueuze leven zouden hebben opgegeven om naar België te komen: het is geenszins de taak van de asielinstanties om hieromtrent te speculeren. De loutere vaststelling dat verzoeker en zijn gezin in de Verenigde Arabische Emiraten een luxueus leven zouden hebben gehad, is allerminst voldoende teneinde op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen en toont op zich dan ook niet aan dat verzoekers bewering dat de Zwitserse visumdossiers op vervalste documenten zijn gebaseerd alsnog geloofwaardig zou zijn.

Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij de waarheid niet verteld heeft met betrekking tot zijn paspoort en zijn verblijfstitel in de Verenigde Arabische Emiraten. Hij bevestigt dat zijn paspoort een authentiek paspoort is en dat hij en zijn familie tijdelijke verblijfstitels hadden in de VAE. Derhalve zijn de verklaringen in zijn verzoekschrift dienaangaande niet meer relevant.

2.3.2.5. Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij in België nooit heeft ondergedoken om zich te verstoppen voor de autoriteiten en alzo een terugleiding naar Zwitserland te vermijden. Hij stelt dat hij steeds op hetzelfde, bij de overheid gekende adres in Antwerpen verbleef. Hij merkt op dat door de autoriteiten nooit een initiatief tot terugleiding werd genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in België onderdook uit vrees om gedeporteerd te worden en omdat hij in België vrienden heeft die hem financieel ondersteunden (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 2 december 2019 (hierna: notities II verzoeker), p. 7-9), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hij niet naar Zwitserland wilde gaan omdat hij in België een zaak wilde opstarten en hij nog nooit in Zwitserland was geweest. Verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij steeds op hetzelfde, door de Belgische autoriteiten gekende adres in

Antwerpen woonde, is dan ook in tegenspraak met zijn eerdere verklaringen en doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Ten overvloede merkt de Raad op dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden nageleefd, ook al neemt de Belgische overheid geen initiatief tot (gedwongen) terugleiding.

2.3.2.6. Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Daarbij dient toch gezegd dat de gerezen problematieken aangaande de verblijven van familie in de verenigde [sic] Arabische Emiraten [sic]; de reisweg; de visumdossiers fundamenteel niets wijzigen aan het bestaan van de redenen waarom verzoeker en diens familie niet terug kunnen keren naar Afghanistan; m.n. de doodsb bedreigingen door de Taliban wegens de handelscontacten met het Afghaanse leger en de contacten met de Canadese Ambassade.”*

Uit de uitgebreide en pertinente motieven in de bestreden beslissing inzake de eerdere verblijfplaatsen van verzoeker en zijn gezin, hun reisweg en de Zwitserse visumdossiers blijkt echter wel degelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde vluchtrelaas, zijnde de beweerde problemen met de taliban omwille van zijn contacten met het Afghaanse leger en de Canadese ambassade in Kabul. Immers volgt hieruit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij en zijn gezin eind juni 2018 naar Dubai reisden om er een visum te bekomen, vervolgens terugreisden naar Kandahar om daarna middel juli 2018 naar België te reizen met een vervalst paspoort, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij beweert toen te hebben ondergaan. Bovendien blijkt dat verzoeker en zijn gezin meermaals legaal naar het buitenland reisden, zodat niet kan worden ingezien waarom zij in het kader van de voorgehouden problemen met de taliban plots op illegale wijze naar België zouden dienen te reizen. Dit klemmt des te meer daar verzoekers, nadat zij in de Verenigde Arabische Emiraten waren, terug zouden zijn gereisd naar Kandahar, de plaats die zij in 2010 zouden zijn ontvlucht omwille van beweerde problemen met de taliban. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker een veelheid aan informatie over zijn eerdere verblijfplaatsen, zijn familiale situatie en zijn levenswandel voorafgaand aan zijn komst naar België voor de asielinstanties verborgen tracht te houden. Hierdoor wordt wel degelijk afbreuk gedaan aan verzoekers algehele geloofwaardigheid alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers eigenlijke vluchtrelaas terecht dat (i) verzoeker en zijn gezin onderdoken in België nadat de Dienst Vreemdelingenzaken had vastgesteld dat de Zwitserse autoriteiten bevoegd waren voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij goederen leverde aan het Afghaanse leger, minstens dat hij hierdoor door de taliban zou worden bedreigd; (iii) verzoekers neef I.A.K. een gelijkaardig vluchtrelaas aanvoerde in het kader van diens verzoek om internationale bescherming, dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ongeloofwaardig werd bevonden; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij omwille van de verhuur van een huis aan de Canadese ambassade in Kabul problemen zou hebben ondervonden met de taliban, temeer daar zijn verklaringen over deze verhuur niet overeenstemmen met de informatie in de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (v) de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met de taliban in Kandahar niet meer actueel zijn; en (vi) de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met de taliban in Kabul ongeloofwaardig zijn, temeer gelet op de informatie in de Zwitserse visumdossiers van hem, zijn echtgenote en zijn dochter.

Diengaanse komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan erop te wijzen dat hij documenten voorlegde (*“o.a. de huurovereenkomst en de geheimhoudingsovereenkomst van de huurovereenkomst”*) en dat hieruit volgt *“dat er bindingen zijn tussen verzoeker en de Canadese ambassade”*. Het louter wijzen op reeds voorgelegde documenten volstaat op zich echter allerm minst teneinde de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot deze documenten en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te weerleggen. Integendeel, de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op terecht en pertinente wijze vast dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelegde documenten en dat verzoeker (tevergeefs) bepaalde informatie op deze documenten verborgen trachtte te houden. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker een huis verhuurde aan de Canadese ambassade in Kabul en dit door sommige documenten wordt gestaafd, kan hieruit bovendien niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor problemen zou hebben gekend met de taliban. Dit klemmt des te meer daar de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat verzoeker nalaat enig document voor te leggen dat deze problemen zou kunnen staven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“De omstandigheid dat door verzoeker slechts copies [sic] worden meegedeeld, doet hieraan geen afbreuk ; zolang niet effectief bewezen is dat deze copies [sic] geen waarheidsgetrouwe weergave van de originele documenten zouden zijn.”*, dient erop gewezen dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte kopieën.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Verzoeker heeft familieleden die reeds in België wonen en aan wie de subsidiaire bescherming werd verleend. Daarom heeft hij aanvankelijk geen beroep gedaan op de Canadese autoriteiten en vond hij het raadzaam om naar België te komen.”*, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote, ongeloofwaardige bewering. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing immers terecht vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker pas in 2019 vanuit België, een jaar na zijn beweerde problemen met de taliban wegens de verhuur van een huis aan de Canadese ambassade in Kabul, contact zou opnemen met deze ambassade. Wanneer verzoeker hiermee tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd, verklaarde verzoeker dat hij de ambassade niet kon contacteren en dat hij er *“misschien”* niet aan had gedacht en dat ze hem toch niet konden helpen (notities II verzoeker, p. 4). Verzoeker vermeldde niets over zijn familieleden in België en zijn idee dat het raadzaam zou zijn om naar België te komen. Overigens, zelfs indien hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, kan niet worden ingezien waarom verzoeker na zijn aankomst in België nog een jaar wachtte alvorens de Canadese ambassade te contacteren. Aldus doen verzoekers tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen in zijn verzoekschrift eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: *“Nochtans heeft verzoeker getracht om een zo volledig mogelijk beeld van zijn problemen in Afghanistan te schetsen.”*, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekking volgens hem onjuist zou zijn. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.2.7. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking de in de bestreden beslissing opgenomen motieven inzake de weigering van de vluchtelingenstatus. Mede gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat deze uitgebreide motieven steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. Aldus worden deze motieven in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan***

van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate

laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij

de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de toelichting in de aanvullende nota van 24 augustus 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul niet fundamenteel gewijzigd is sinds de vorige COI.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is van de provincie Kandahar en dat hij daar ook verbleef op het moment van zijn definitief vertrek uit Afghanistan in 2018. De Raad wijst er evenwel op dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij, nadat hij en zijn gezin eind juni 2018 naar de Verenigde Arabische Emiraten reisden om er een visum aan te vragen, terugreisde naar Kandahar om onder te duiken in het huis van zijn schoonvader (zie *supra*). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij en zijn gezin in 2010 naar Kabul verhuisden. Aldus wordt in de bestreden beslissing wel degelijk terecht geoordeeld dat de stad Kabul *in casu* dient te worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst in Afghanistan. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing), zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS